

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **M. G.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 7 maja 2025 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 maja 2022 r., sygn. akt II AKa
307/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 września 2021
r., sygn. akt IV K 386/20,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:
odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 września 2021 r., sygn. akt IV K 386/20, M. G. został uznany za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który została wymierzona kara 4 lat pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 307/21, powyższe orzeczenie zostało zmienione poprzez przyjęcie, że skazany dopuścił się czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który

wymierzona została kara 9 lat pozbawienia wolności. Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2022 r., II KK 433/22, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

W dniu 11 lutego 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo M. G. zatytułowane „wniosek”, w którym skazany domagał się wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie powyższego postępowania. Podniósł, że zachodzi jedna z ustawowych podstaw do zainicjowania postępowania, określona w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. W jego ocenie w postępowaniu przygotowawczym dopuszczono się bowiem przestępstwa, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 231 k.k.), gdyż nie została przeprowadzona ekspertyza daktyloskopijna. Na dowód tego skazany wskazał, iż złożył doniesienie do organów ścigania, dołączył nadto postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radzynie Podlaskim z dnia 18 listopada 2024 r., sygn. [...] o odmowie wszczęcia postępowania z powodu braku znamion czynu zabronionego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie mógł skutkować wszczęciem postępowania wznowieniowego i podjęciem czynności związanych z nadaniem mu biegu, w tym wyznaczeniem obrońcy z urzędu. W pierwszej kolejności podlegał on bowiem weryfikacji w aspekcie warunków określonych w art. 545 § 3 k.p.k. Z treści wniosku już prima facie wynikała jego oczywista bezzasadność. Podstawa wznowienia postępowania propter falsa, określona w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., wymaga wszakże spełnienia dwóch warunków. Pierwszy z nich dotyczy ustalenia faktu popełnienia przestępstwa w sposób określony w art. 541 k.p.k. Drugi natomiast wymóg, sprowadza się do tego, aby przestępstwo mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Już pierwszy z tych warunków nie mógł się zmaterializować, albowiem przyjęcie, że w związku z prowadzonym postępowaniem dopuszczono się przestępstwa nie może nastąpić na podstawie samych twierdzeń skazanego, nawet mających pokrycie w stosownych czynnościach (zawiadomienie organów ścigania), lecz musi być ustalone prawomocnym wyrokiem skazującym, którego w niniejszej sprawie brak. Nie można stawiać znaku równości pomiędzy prawomocnym skazaniem a zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa. Co więcej, w sprawie odmówiono wszczęcia postępowania. Owey oceny nie zmienia podniesiony fakt zaskarżenia

decyzji procesowej w tym względzie. Wspomnieć trzeba, że na podstawie postanowienia Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2023 r., sygn. akt II KO 136/23, skazanemu wyznaczono już obrońcę z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, ewentualnie powiadomienia sądu o braku ku temu podstaw. W dniu 15 stycznia 2024 r. obrońca przedłożył opinię, w której po wnikliwej analizie całokształtu przeprowadzonego postępowania karnego stwierdził wprawdzie pewne mankamenty w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z opinii daktyloskopijnej, wykluczył jednak ich charakter wznowieniowy. W wyniku podniesienia stosownych zarzutów w tej mierze w środku odwoławczym zostały one konwalidowane na etapie postępowania apelacyjnego, w którym sąd dopuścił i poddał ocenie tego typu dowód (s. 9-11). W tej perspektywie rysował się wyraźny brak podstaw do twierdzenia, by to uchybienie mogło w jakikolwiek sposób oddziaływać na możliwość wzruszenia postępowania w trybie nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Skoro w tej materii wypowiedział się wyznaczony już raz skazanemu obrońca z urzędu, wobec nieuzupełnienia braku formalnego w postaci przymusu adwokackiego, odmówiono przyjęcia uprzednio złożonego wniosku przez M. G. wniosku o wznowienie postępowania (zarządzenie z dnia 20 marca 2024 r. - k. 72 akt II KO 136/23).

W świetle powyższego nie zachodziły podstawy do nadawania dalszego biegu ponowionemu obecnie wnioskowi, gdyż nie zawierał żadnych nowych okoliczności mogących uprawdopodobnić wystąpienie postawy wznowieniowej propter falsa. Bezprzedmiotowe w tych realiach było też wyznaczanie skazanemu obrońcy z urzędu, tym bardziej, że z takiej pomocy już korzystał.

[J.J.]

[r.g.]

